

COLUMN 11 maart 2023 - Daklozen

Over veel dingen kun je eindeloos delibereren, overleggen of afwegen maar er zijn dingen die je gewoon moet doen. Gewoon omdat je hart je dat ingeeft. En nee het heeft geen enkele zin om je af te vragen hoe dat nu weer komt. Zorg, en opvang horen daarbij in een beschaving waarbij de tegenstellingen steeds groter, harder en pijnlijker worden. En waar mogelijk moeten we elkaar daartegen beschermen. Van mijn part noem het de prijs van de vooruitgang; ik zie het als de vooruitgang zelf.

In de middeleeuwen kon je nog iedereen de stad uitknikkeren die je niet beviel, vandaag de dag is de wereld één dorp waarvan bewoners bij elkaar over de vloer komen, bij elkaar werken en hun kinderen groot brengen.

Je kunt het scepsis noemen, maar het bestuur van onze stad, het bestuur van onze provincie, het bestuur van ons land en het bestuur van Europa zijn niet in staat zonder eindeloos gekissebis de zaken van zorg en opvang goed te regelen. Deze weken hoorden we ex burgemeesters en wethouders in de verhoorbankjes van de gemeenteraad nog verklaren dat kostenoverschrijding met 5-60 miljoen van een cultuurpaleis nu eenmaal onvermijdelijk was maar dat dat niet aan hun portefeuille in het college lag. Ze waren blij en trots op het 'prachtige' Amare waar de derde stad van Nederland tenslotte recht op had. Geen woord over de tekorten in de zorg of opvang, geen woord ook over het feit dat onze kleinkinderen straks nog de huur moeten betalen voor rijksopleiding Conservatorium omdat die stadsbestuurders zich verplicht hebben dat we 40 jaar die huur bij te passen. Geen woord tenslotte over de nitwits die zich nu pas realiseren dat er geen geld is om het gebouw te stoken, om de beloofde concerten en feesten te organiseren of om de boel een beetje overzichtelijk te beveiligen. Allemaal bewuste keuze van bestuurders om toekomstige generaties voor het blok te zetten met voldongen feiten.

Het straatpastoraat legt de vinger op de zere plek. Onze stad is al 200 jaar een stad met zwakke bestuurders die meebuigen met marktpartijen om in het geveel te komen. Maar het geveel van mensen die dakloos zijn, in de war zijn of stomweg brodeloos is geen aantrekkelijk vooruitzicht; ze bieden geen kans op bestuurlijk perspectief voor de beslissers in de raad. Raadsleden lijken vooral ambtelijke boekhouders geworden zonder ondernemingsgeest of de open blik die daarbij hoort. Een enkele confessionele fractie daargelaten omdat mededogen daar nog een belangrijke plek heeft.

Het straatpastoraat lijkt te bepleiten dat de opvang van daklozen en zorgbehoevenden over het hele gebied van de stad noodzakelijk is, ze lijken te bepleiten dat die opvang deel moet zijn van de woningbouwopgave waar raadsleden altijd zo gewichtig over doen met hun 50.000 nieuwe Hagenaars die allemaal niet op hen hebben gestemd. Sommige bestuurders in de beslisindustrie wijzen erop dat mensen die mee-eten van ons eten onze welvaart bedreigen, sommige bestuurders wijzen erop dat er een aanzuigende werking uitgaat van goede sociale voorzieningen in een stad, in een land, in een continent.

Ja dat is ook zo, dat zouden we namelijk zelf ook zo zien wanneer we in een land zouden wonen waar we nauwelijks een toekomst voor ons en onze kinderen zien.

Dat veroorzaakt herverdeling, jazeker, en minder welvaart. Vooral voor de buitensporige verdiensten voor een grote groep renteniers, aandeelhouders, banken en bedrijven.

De wal keert het schip, dus handel nu je nog de vrijheid hebt zelf keuzen te maken. Doe gewoon wat je moet doen. Met je hart.